

**Juni/Juli
2009**

**L
I
N
K
S**

ONDER

COLOFON

Jonge Socialisten
Rijnmond.
Willem Smalthof 95B
jsrijnmond@js.nl
www.jsrijnmond.nl

Voorzitter
Sebastiaan van der Vliet
sebastiaan@jsrijnmond.nl
0626022795

Vicevoorzitter / Bestuurslid
overzee:
Bart Evers
bart@jsrijnmond.nl
0642991598

Secretaris
Luella de Regt
luella@jsrijnmond.nl
0636424731

Penningmeester
Rosa Meijer
rosa@jsrijnmond.nl
0644880722

Bestuurslid PR
Tomas Verver
Tomas@jsrijnmond.nl
06-47826630

DEADLINE Volgende
LINKSONDER (augustus-
september: 31 augustus)

Beste leden van de Jonge Socialisten in de PvdA Rijnmond en geïnteresseerden,

In de vorige LinksOnder had ik de eer jullie te berichten van een 'nieuw' Rijnmond bestuur. Deze keer kan ik jullie het heugelijke nieuws vertellen dat het Landelijk Bestuur (LB) is gewisseld.

Nog veel heugelijker is het nieuws dat de nieuwe JS-voorzitter een Rijnmonder is. Mocht je zijn optredens in de kranten, op de radio en op tv gemist hebben: zijn naam is Mohammed Mohandis. Via deze plaats (nogmaals) gefeliciteerd!

Ook was de landelijke eindejaarsafsluiting dit jaar in Rotterdam. Samen met het kersverse LB hebben we een fonkelende barbecue georganiseerd; heerlijk in het zonnetje, mooi aan het water van de Oude Haven.

Nu maar hopen dat het zonnetje verder blijft schijnen, want wat is er leuker om op het terras, in de tuin of op het balkon de nieuwe LinksOnder te kunnen lezen? We trakteren jullie namelijk weer op allerlei mooie artikelen. Zoals beloofd over het Aboutaleb-debat, maar ook is er veel te lezen over Zuid-Afrika, kan Wilders maar niet genegeerd worden en is er heibel binnen de jeugdige sociaaldemocraten over Ecosy. Lees dit en lees meer, en ontmoet ons (zelfs in komkommertijd) bij onze activiteiten!

In deze LinksOnder

DEBAT MET ABOUTALEB GROOTS EN MEESLEPEND!.....	4
NAAR ÉÉN LINKS BLOK	6
ROTTERDAM VERDIENT BETER!	11
BARTS BELEVENISSEN	12
ZUMA AAN DE MACHT, WAT NU?	22
HET ECOSY-CONGRES IN BRUSSEL.....	24
DE NATURALISATIECEREMONIE	28
DE BARBECUE (BBQ) VAN VRIJDAG 26 JUNI	29
STRIJDLIEDEREN	30
AGENDA.....	32

Debat met Aboutaleb Groots en meeslepend!

In onze vorige LinksOnder kondigden we de activiteit nog groots aan en ondertussen is het alweer even geleden dat er in het Café de Doelen een debat was met onze kersverse Rotterdamse burgemeester Ahmed Aboutaleb.

Eerder steunden we de benoeming als afdeling al, omdat we geloven dat Aboutaleb de juiste man op de juiste plaats is. Wij geloven in zijn capaciteiten, een man die kan binden, de juiste toon heeft om iedereen bij elkaar te houden en waar nodig problemen stevig kan aanpakken. Leefbaar Rotterdam had echter een andere mening. Zo zou hij niet geschikt zijn omdat hij een Amsterdammer is. Verder verweet Sørensen (fractievoorzitter van Leefbaar Rotterdam) dat de PvdA Aboutaleb enkel en alleen naar voren schuift omdat hij een Marokkaan is. Gelukkig werd Aboutaleb gekozen en heeft hij er nu enkele maanden opzitten.

Het debat, georganiseerd in samenwerking met de andere Politieke Jongeren Organisaties, kon rekenen op veel belangstelling. Er moesten de nodige plekken vrij worden gemaakt om iedereen een zitplaats te kunnen verschaffen. Waar het tegenwoordig soms moeilijk is om de zaaltjes vol te krijgen was er hier genoeg animo onder de jongeren binnen de Jonge Socialisten, maar ook de andere PJO's waren goed vertegenwoordigd. De samenwerking met Stichting Burger, die wij onlangs in Rotterdam zijn aangegaan, begon dus zéér succesvol. Het is altijd leuk om met anderen samen activiteiten te organiseren, de krachten te bundelen en zo met elkaar een stevig debat aan te gaan.

Er kwamen dan ook verschillende typische Rotterdamse onderwerpen aan de orde. Zo is in Rotterdam veiligheid een belangrijk vraagstuk. De actuele criminaliteit blijkt omlaag te gaan¹, maar deze heugelijke feiten spelen bij de perceptie van de bevolking kennelijk geen rol. Deze schijnt nog steeds te denken dat de criminaliteit stijgt, vandaar ook de roep om hardere straffen. Een tweede onderwerp was het uitgaansbeleid. Spreiding of juist kiezen voor centralisatie op een plek? Wat is beter voor de leefbaarheid en wederom voor de veiligheid? Een onderwerp waar veel verdeeldheid over was. Ten slotte volgde er nog een interessant thema. Wat is nu precies het belang van de haven voor Rotterdam? Is het verstandig om in tijden van economische crisis hierin te investeren of moeten er andere prioriteiten gesteld worden om Rotterdam er sterker uit te laten komen? Volgens Aboutaleb is en blijft de haven erg belangrijk, door het grote aantal mensen die er werkzaam zijn. De

¹ http://www.politieenwetenschap.nl/pdf/verklaringen_daling_criminaliteit_na_2002.pdf

haven is niet langer meer alleen het eenvoudige (laaggeschoolde) werk, maar een modern bedrijf en een kracht van Rotterdam. Een vraagstuk, waar ik als

niet-Rotterdammer wat minder van afweet. De stelling: 'het is de enige manier om uit de crisis te komen' werd gelukkig door niemand echt verdedigd. Wel kan je natuurlijk niet ontkennen dat Nederland, als handelsland, van export afhankelijk is. Hierin kon ik het verhaal van Aboutaleb wel onderstrepen.

Het debat was erg succesvol. Over de opkomst, de onderwerpen die aan bod kwamen en de goede onderlinge samenwerking waren we dan ook zeer tevreden. Voor ons als JS Rijnmond was het dan ook zeker voor herhaling vatbaar en komen er nog veel meer gezamenlijke debatten (waaronder met Stichting Burger) en de verschillende PJO's samen, maar ook onze eigen agenda is druk gevuld.

Tijdens het Europese Lijsttrekkersdebat, waarbij de opening in handen was van Aboutaleb, werden mijn ideeën over Aboutaleb wederom bevestigd: de man is geschikt voor de functie burgemeester van Rotterdam. Alleen zijn verspreking, Amsterdam in plaats van Rotterdam, tijdens het debat deed de toeschouwers opschudden. Was het een geplande grap of niet? Ik zou het niet met zekerheid kunnen zeggen. Wat ik wel met zekerheid durf te zeggen is dat hij een gemis is voor de landelijke politiek als Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, maar een verrijking voor de Rotterdammer!

Tomas Verver

Naar één links blok

Wouter Bos deed kort geleden de 'opmerkelijke' uitspraak nooit met de PVV van Wilders in één kabinet te gaan zitten. Veel kritiek en waardering waren het gevolg. Ik zou deze discussie graag breder willen trekken. In de Nederlandse politiek is de afgelopen jaren namelijk een enorme versplintering zichtbaar. Grote partijen worden alleen maar kleiner en kleine partijen alleen maar groter. Dit is slecht voor krachtadig bestuur in het algemeen en voor een sterke progressieve politiek in het bijzonder.

Om een aantal redenen is een versplintering op links onwenselijk. De eerste reden is dat het CDA de enige partij is die baat bij de versplintering lijkt te hebben. Het CDA heeft een comfortabele plaats op het pluche veroverd en niemand lijkt ze van daar van af te krijgen. Voor linkse, progressieve politiek is het zo veel moeilijker geworden om een vuist te maken. Aan de linkerkant van het politiek spectrum speelt het CDA gewoon de

Allemaal splinters

PvdA tegen de SP uit, en aan de rechterkant van het politiek spectrum, de VVD tegen de PVV. *Wij sluiten niemand uit en zijn dus wél democratisch*, zijn geluiden die je vaak hoort. Het van tevoren niet willen kiezen en het aan de achterkamertjes overlaten wat voor coalitie uit de bus rolt, noem ik nou niet bepaald het toonbeeld van democratie.

Hiermee komen we bij een tweede reden voor een linkse machtsconcentratie; het is voor de kiezer namelijk een stuk democratischer. Bij de keuze op een grote linkse partij wordt de kans een stuk groter dat dit beleid na de verkiezingen ook daadwerkelijk gerealiseerd gaat worden. Het grote probleem van het huidige politieke bestel is dat veel mensen vinden dat het geen enkel verschil maakt of je nu PvdA, CDA of VVD stemt. Een linkse machtsconcentratie die samen gaat met een duidelijk programma voor een andere samenleving (een absolute vereiste), zal de democratie terugbrengen tot wat het moet zijn. Hierbij is de keuze voor links een echt alternatief voor een duurzame, eerlijke en rechtvaardige samenleving. Hiermee kan Wilders ook voor een deel de wind uit de zeilen nemen.

Ten derde is het zo dat een verenigd links blok de kansen op het eerste echte progressieve kabinet uit de Nederlandse geschiedenis aanzienlijk zal doen laten toenemen. Een dergelijk kabinet hebben we in Nederland namelijk nog nooit gehad en hierdoor heeft links zijn idealen nooit ten volle in de samenleving kunnen brengen, maar altijd een compromis moeten sluiten met rechtse partijen.

We zouden moeten kijken of de PvdA nog wel het vehikel is waarbij progressieve politiek het makkelijkst tot uitvoering is te brengen. Versplintering maakt machteloos. Wat mij betreft zou er daarom een forse concentratie op links moeten plaatsvinden, die gezamenlijk naar regeringsmacht zou moeten streven. Hier zijn een aantal mogelijkheden voor, die hieronder de revue passeren.

Fusie

Eén mogelijkheid is een grote fusie tussen de linkse partijen. Hierbij kan de PvdA dan met GroenLinks, SP en eventueel D66 fuseren. Het is te zien dat sinds de CHU, ARP, en KVP gefuseerd zijn tot het CDA, dit een enorm machtsblok heeft opgeleverd in de Nederlandse politiek. Om het CDA kun je moeilijk heen. Een zelfde fusie tot een Progressieve Volkspartij is in het verleden wel eens geprobeerd, helaas zonder succes.

Gezellig fuseren

Natuurlijk ontstaat dan het probleem dat de verschillende partijen allemaal anders denken op verschillende terreinen. Dat is ook logisch, anders waren het natuurlijk geen verschillende partijen. Ik denk dat dat niet zo heel veel problemen hoeft op te leveren, aangezien de PvdA zelf ook een partij is met een heel gemêleerde achterban, van traditioneel socialisten tot sociaalliberalen. In plaats van naar de zwaktes van een fusie te kijken, zouden juist de talenten en de sterktes van de betrokken partijen gebruikt moeten worden om tot één grote en krachtige linkse partij te komen. GroenLinks kan aan zo'n partij een belangrijke bijdrage leveren op milieuterrein, de SP op zorg, D66 op onderwijs en de PvdA op bijvoorbeeld economisch gebied. Zo kan een heel krachtige combinatie ontstaan. Met de SP zijn wellicht wat meer problemen te verwachten, aangezien die partij erg nationaal is gericht. Maar de SP heeft de afgelopen jaren al zijn maoïstische kantjes van zich afgeschud en in feite een enorme programmaverandering doorgevoerd. Wat water bij de wijn doen zal niet makkelijk zijn, maar is niet bij voorbaat onmogelijk.

Zweeds model

Een model waar ik ook wel gecharmeerd van ben is het zogenaamde Zweedse model. Hierbij maken partijen van te voren bekend met wie ze in een coalitie stappen. Het coalitieprogramma, de ministers en de minister-president zijn zo van te voren al bekend. In Zweden werkt dit als volgt: de Zweedse equivalenten van de PvdA, SP en GroenLinks vormen samen één coalitieblok, vier rechtse partijen het andere. Welk blok wint (dus meer dan 50% van de zetels haalt), gaat regeren. Een groot kritiekpunt van het huidige Nederlandse systeem is dat het totaal onbekend is welke coalitie na de verkiezingen uit de bus rolt. Dit probleem behoort met een Zweeds systeem tot het verleden. Ook is het voordeel dat hierbij partijen hun eigen identiteit kunnen behouden en op lokaal niveau gewoon gekeken kan worden wat daar voor coalities uit de bus rollen. Het is wel noodzakelijk dat zo'n coalitie in stand blijft en alle partijen tot één van de twee coalities behoren. Als partijen veelvuldig van coalitie gaan wisselen, of als grote partijen zich er niet bij willen aansluiten, wordt het systeem weer instabiel.

De PvdA heeft zo iets dergelijks begin jaren '70 geprobeerd. Met PPR en D66 is toen getracht een meerderheid te halen met een gemeenschappelijk verkiezingsprogramma. Helaas werd die meerderheid niet behaald en moesten de confessionele partijen (de voorlopers van het CDA) alsnog aanschuiven om het roemruchte kabinet Den Uyl mogelijk te maken.

Bij de vorige Nederlandse parlementsverkiezingen van 2006 was het grote probleem van Bos dat hij als draaikont werd afgeschilderd en als iemand die geen keuzes wilde maken. Als toen PvdA, GroenLinks en SP de handen ineen hadden geslagen en een coalitie hadden gevormd, had dit wellicht wel tot een verkiezingswinst voor de PvdA geleid. Tot een maand voor de verkiezingen gaven de peilingen in ieder geval aan dat een coalitie van PvdA, SP en GroenLinks op een meerderheid zou kunnen rekenen.

Districtenstelsel

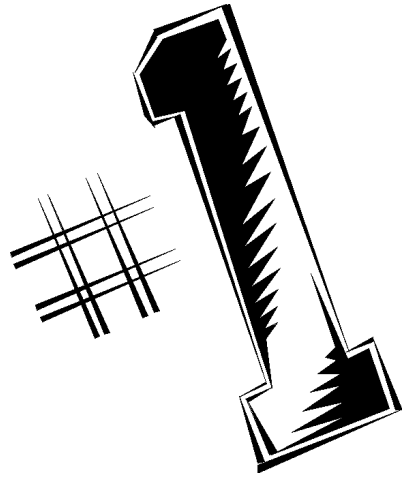
Om een systeem van twee partijen af te dwingen, is het mogelijk om een districtenstelsel in te voeren. Hierbij wordt het land in 150 kiesdistricten opgedeeld. De kandidaat met de meeste stemmen in het district, wint de zetel. In de praktijk hou je dan maar twee partijen over die serieus kunnen regeren, omdat bijna altijd één partij de absolute meerderheid van het aantal zetels haalt. Dit is wat in bijvoorbeeld Groot-Brittannië al honderden jaren in de praktijk wordt gebracht. D66 maakt zich sinds haar oprichting hard voor een soort districtenstelsel. Opmerkelijk, want hierbij zou deze partij waarschijnlijk niet meer bestaan. Het gevaar hierbij is dat alle partijen naar het midden toe trekken en er een eenheidsworst ontstaat, waarbij de partijen alleen nog maar op nuances van elkaar verschillen. Dit hoeft niet zo te zijn (de Amerikaanse Democraten zijn politiek gezien redelijk ver verwijderd van de Republikeinen), maar kan een uitkomst van zo'n systeem zijn. Een ander probleem van zo een systeem is dat je voor de invoering een grondwetsverandering nodig hebt, wat het idee bij voorbaat al haast kansloos maakt. Hiervoor is namelijk een tweederde meerderheid nodig. Bovendien moeten twee periodes van het parlement ermee instemmen. Aangezien het niet voor de hand ligt dat tweederde van het huidige politieke bestel zich in een grondwetswijziging kan vinden, zal het praktisch onmogelijk worden om die te bereiken.

Nederland in districten?

Wat is het beste?

Het zou voor links dus beter zijn om op de één of andere manier samen te werken. Het haalt het CDA de wind uit de zeilen als middenpartij, is democratischer en maakt de kansen op een echt links kabinet - en daarmee een beleid wat de samenleving echt verandert - een stuk groter. Datgene wat het beste zou passen in het Nederlandse politieke systeem, zou een fusie zijn. Het van te voren aangaan van coalities is voor Nederland vrij ongebruikelijk, maar niet onmogelijk. Laten we daarmee beginnen, als een eerste stap. Eerst kunnen de partijen verregaand gaan samenwerken, om dan op termijn - als er geen knallende ruzie uitbreekt - te fuseren. Een districtenstelsel lijkt gezien de grondwettelijke problemen - los van de wenselijkheid - bij voorbaat kansloos.

Laten we als JS de PvdA ervan overtuigen dat de PvdA het voortouw moet nemen om met alle linkse partijen tot een nieuwe, krachtige, progressieve partij te komen - te beginnen met verregaande samenwerking - die de problemen van deze tijd aankan. Een krachtig geluid met een duidelijke visie op een andere samenleving is hoe dan ook een vereiste. Nieuwe ideologische veren zijn onontbeerlijk voor een dergelijke nieuwe partij. Als de samenwerking er toe zou leiden dat er een halfslachtig compromis uit de bus rolt, kan er maar beter helemaal niet aan worden begonnen. Juist nu, in deze tijden van economische crisis en islamofobie, is een krachtig links geluid meer dan nodig. Het zou een partij moeten worden die duidelijke sociale antwoorden moet hebben op de problemen van deze tijd. Een partij die een duidelijk antwoord op de financiële crisis formuleert, de problemen in de woningmarkt oplost, en verder aan de slag gaat met de milieuproblemen, de problemen in de zorg, het onderwijs, het verkeer en noem maar op. Al deze dossiers - en nog veel meer - vragen om een links antwoord. Een antwoord dat - onder andere door de versplintering op links - tot nu toe is uitgebleven. Dat is zonde. Zoals Joop den Uyl al eens zei "Het moet anders, *samen* kunnen we dat!". En zo is het maar net.

Sebastiaan van der Vliet

Rotterdam verdient beter!

Het NRC berichtte op 12 juni op haar voorpagina hoe de klap van Wilders bij de Europese verkiezingen doordreunt in de Rotterdamse politiek. Uiteraard was daarbij aandacht voor degenen die deze klap mochten opvangen.

De PvdA was de grootste verliezer in Rotterdam en heeft met haar verhaal over een ander, socialer Europa haar kiezers niet naar de stembus weten te krijgen. Dat is teleurstellend en van die fout zal geleerd moeten worden. De PvdA heeft acht maanden de tijd om de kiezer te laten zien dat die lessen ook daadwerkelijk geleerd zijn om op die manier het verloren vertrouwen terug te winnen.

Het is tijd dat de aandacht verschuift naar de bokser die de klap heeft uitgedeeld. Want alle Rotterdammers die bij deze verkiezingen op Wilders gestemd hebben, verlangen van hem dat hij hun problemen oplost en hun onvrede wegneemt. Wilders schreeuwt vaak, graag en veel maar heeft hij ook de rust genomen om te luisteren naar de problemen die Rotterdammers bezig houden?

Denkt Wilders nu echt dat je de integratie in Rotterdam kan verbeteren door mensen met verschillende geloven en achtergronden tegen elkaar op te zetten? Gelooft hij nu werkelijk dat het Rotterdamse belang in Europa beter verwoord wordt als je een muur om Nederland bouwt? En hoe kan je in vredesnaam voor de vrijheid strijden als je allochtone Nederlanders wilt dwingen te verhuizen wanneer er teveel in één straat komen te wonen? Want dit is hét grote plan dat Wilders voor Rotterdam in petto heeft. Een plan waarmee je geen branden blust maar extra olie op het vuur gooit.

Echte vrijheid gaat samen met gelijkwaardigheid en tolerantie. Echte veiligheid betekent dat je mensen met verschillende achtergronden weet te verbinden en betekent niet dat je mensen uitsluit of keihard laat vallen. Wilders is vooral een kampioen in dat laatste en is vergeten dat een ware leider luistert naar de verschillende geluiden om zich heen.

Rotterdam is nu juist een stad met verschillende geluiden en verschillende gezichten. Jong en oud, arm en rijk, allochtoon en autochtoon: alles komt samen in een stad die warm loopt voor de toekomst zonder het verleden uit het oog te verliezen. Een stad die keihard voor zijn vrijheid heeft moet vechten en trots is op het feit dat die strijd gewonnen is. Zo'n stad verdient beter dan een politicus die maar één ding tegelijk lijkt te kunnen en slechts vrijheid weet te bieden door het van anderen af te pakken.

Evert Verkade

Barts Belevissen

Bart Evers (bestuurslid van JS Rijnmond) zit van maart t/m juli in Port Elizabeth (Zuid-Afrika) om vrijwilligerswerk te doen. Hij houdt ons in elke LinksOnder op de hoogte van zijn belevissen en gaat in op zaken die er in dit land spelen. Allereerst volgt hieronder zijn blog (iets ingekort), te vinden op www.bartevers.waarbenjij.nu In zijn artikel eronder (Zuma aan de macht, wat nu?) gaat hij deze keer in op de uitslag van de nationale verkiezingen die 22 april in Zuid-Afrika hebben plaatsgevonden.

Nieuw verhaal... vanuit Zuid-Afrika! 4 april 2009

Het bevat hier me nog steeds heel goed. Weer een hoop meegemaakt de afgelopen weken. Na mijn laatste bericht, een week of twee geleden, stond ik net op het punt om een weekend naar Hogsback te gaan. Was absoluut een topweekend.

Die vrijdag vertrokken we in de ochtend met ongeveer 35 mensen richting Hogsback. Was een uurtje of 4 rijden, maar bij aankomst was de lange reis absoluut de moeite waard. Het was een prachtige plek met een hele mooie omgeving (veel bossen en watervallen). Toen we aankwamen zijn we even de omgeving gaan verkennen en naar een waterval gelopen. Bij terugkomst zijn we gaan eten (was trouwens nogal smerig) en 's avonds hebben we met z'n allen lekker ontspannen bij het kampvuur gezeten. Was erg gezellig.

De volgende dag zijn we vroeg opgestaan en met een groepje gaan hiken. Om 9.00 uur vertrokken we vol goede moed. Ik had niet bepaald goede schoenen aan dus ben nog wel een paar keer onderuit gegaan. Tijdens het hiken zijn we regelmatig gestopt om even uit te rusten en om uitgebreid foto's te maken (we lijken hier soms wel een stelletje Japanners). Rond 16.00 uur waren we terug in ons hostel. We hadden ondertussen volgens mij alle bomen en watervallen (en die lijken op een gegeven moment toch wel heel veel op elkaar) in de omgeving gezien en ik was dan ook behoorlijk kapot toen we terug waren. Even een dutje gedaan en toen gaan eten. Daarna wederom een mooie avond gehad bij het kampvuur. De volgende dag zijn we weer op tijd opgestaan, want nu stond abseilen van een waterval van 35 meter op het programma. Daarna zijn we teruggegaan naar het hostel om even een broodje te eten en onze spullen te pakken. Daarna teruggereden naar Port Elizabeth.

Daarna begon weer een weekje werken. Het blijft nog steeds behelpen met de computers op de school waar ik 's ochtends computerles geef. De boel blijft vastlopen en de persoon die de problemen op moet lossen doet het rustig aan en werkt ook niet echt door. Het gaat hier allemaal erg langzaam. De bediening in een restaurant, afrekenen in een supermarkt, autorijden, het gaat hier allemaal in een slakkentempo. Het woord stress (en doorwerken) komt

volgens mij niet voor hier in het woordenboek. Alles gaat hier op z'n gemak. Verder gaat het op het kindershuis 's middags wel allemaal goed. De kinderen zijn superleuk en ken nu bijna van alle 20 de kinderen hun naam. Is wel even lastig, want zoals jullie wel weten heten de kinderen hier geen Henkie of Anita, maar hebben ze wat lastigere namen om te onthouden.

Verder vermaak ik me buiten het werken om prima hier. Lekker weertje, veel leuke dingen doen 's avonds en overdag en de mensen hier zijn ook gezellig. Dit weekend zouden we eigenlijk nog met mensen hier een weekend naar Assegaai gaan, maar dat gaat helaas niet door. Dit weekend is hier nog de Iron Man. Dat is een groot sportevenement waarbij er een triatlon plaatsvindt. Vandaag vond de 1/10 Iron Man plaats. 380 meter zwemmen, 18 km fietsen en dan nog 4 km hardlopen. Morgen (zondag) vindt dan de echte Iron Man plaats. Dan wordt er 3,8 km gezwommen, 180 km gefietst en 40 km hardgelopen. Er zijn blijkbaar mensen die het kunnen. Ik zou het ze niet nadoen. Ga er morgen nog wel even kijken. Vandaag hadden we nog een fundraising van Miranda (meisje hier uit huis). Zij werkt bij een opvangplek (ben van de week ook een dagje met haar mee geweest) voor gehandicapte kinderen en daarvoor hebben we vandaag geld ingezameld. Spelletjes gedaan met de kinderen en allerlei spullen verkocht (eten, kleding en sieraden). De opbrengst was erg goed en het was een erg leuke dag.

Vanavond hebben we thuis nog een feest en dan begint maandag weer de nieuwe week. Volgende week is het schoolvakantie, dus gebeurt er hier niet zoveel. Maandag t/m woensdag worden er voetbalclinics georganiseerd in de buurt van de kinderen van het kindershuis waar ik werk. Deze dagen zal ik dan ook meehelpen als vrijwilliger. Wellicht zitten er nog talentjes tussen. Het is vooral belangrijk dat die kinderen een leuke dag hebben. Zal vast wel goed komen.

Week 5 en 6 alweer!! 20 april 2009

Er is weer een hoop gebeurd hier. Zo ben ik onder andere wezen skydiven, met de kinderen naar voetbalclinics geweest, heb ik m'n visum verlengd en ga zo maar door.

De laatste keer toen ik wat schreef vertelde ik erover dat ik mee zou gaan helpen met het geven van voetbalclinics op een school in de buurt van het Township waar ik werk. Vier verschillende kerken organiseren elk jaar drie ochtenden in de vakantie voetbalclinics voor kinderen uit de buurt. Dat het georganiseerd werd door vier kerken was te merken, want er werd wat afgebeden op die dagen... verder was het erg leuk hoor. Aan het einde van elke ochtend was het altijd maar weer afwachten wanneer we weer met z'n allen opgehaald werden met een busje. Dat duurde regelmatig wel een tijdje en de terugreis duurde meestal ook nog wel wat langer, omdat er regelmatig allerlei mensen bij ons in- en uitstapten. Apart om mee temaken, maar wel grappig. Uiteindelijk kwamen we toch altijd, weliswaar met wat omzwervingen dus, weer terug in het Township. Elke middag heb ik daarna steeds een groepje

kinderen uit het kinderkuis meegenomen naar het zwembad bij ons thuis. De meeste kinderen hadden volgens mij de tijd van hun leven. Nu vragen ze dan ook elke dag aan me wanneer we weer gaan zwemmen.

Vorig weekend vond het Splash Festival plaats hier in de stad. Zo werden er allemaal watersporten beoefend, waren er optredens en heel veel verschillende marktkraampjes. Was niet heel erg bijzonder. Verder zijn we dat weekend uiteraard ook nog een paar keer gaan stappen.

Vorige week was het nog 3 dagen vakantie voor de kinderen op school en was het natuurlijk Pasen. Daar hebben we hier eigenlijk niet zo heel veel aan gedaan. Heb zelf in ieder geval geen paasei gegeten. Voor de rest ben ik die week 's middags weer naar het kinderkuis geweest en ben ik ook een middag (dinsdag) naar Bayworld geweest met ze. Bayworld is een soort dolfinarium. Er werd een show gegeven met dolfijnen en pinguïns. Kinderen vonden het allemaal supermooi en natuurlijk zaten we net weer op een plek waar we zeiknat werden...

Afgelopen donderdag ben ik nog naar Home Affairs geweest om m'n visum te verlengen. Dat duurt allemaal wel even hier, werd me verteld. Had verhalen gehoord van mensen dat je daar soms gerust 5 uur moet wachten voordat je aan de beurt bent en dat je daarna gerust nog een paar keer terug moet komen. Het viel bij mij gelukkig nog mee. Hoefde donderdag niet zo heel lang te wachten voordat ik aan de beurt was, maar de vrouw achter de balie zei toen dat m'n uitnodigingsbrief van m'n werk niet klopte en dat de brief aangepast moest worden. Heb toen zelf in het internetcafé die brief een beetje aangepast en toen ik terugkwam was het goed. Zo gaat dat dus hier.... Daarna begon die vrouw allerlei formulieren in te vullen en toen meldde ze me fijn dat ik maandag weer terug moest komen om het visum op te halen. Vroeg me af waar dat op sloeg, maar ik heb het advies van haar maar opgevolgd. Heb hier wel geleerd om me nergens druk om te maken en dat wordt bij Home Affairs wel op de proef gesteld zo nu en dan. Zoals ik ook al in mijn vorige verhalen melden zijn de Zuid-Afrikanen een stelletje slakken hier. Vandaag dus weer teruggegaan en het is nu eindelijk gelukt. Dus ik kan in ieder geval tot het einde blijven hier nu!

Verder ben ik afgelopen weekend met een grote groep van Khaya een weekend naar Plettenberg geweest. Dat was een ontzettend een mooi weekend! Afgelopen vrijdag vertrokken we ongeveer met 40 mensen richting Plettenberg. Onderweg zijn we nog gestopt zodat sommige mensen konden bungeejumpen. Had ik al een keer gedaan, dus ik heb deze keer maar overgeslagen. Daarna zijn we doorgereden naar Plettenberg. Tijdens het weekend stond onder andere skydiven op de planning. Dat zou eigenlijk zaterdag beginnen, maar omdat veel mensen het wilden doen konden er alvast 6 mensen vrijdag. Daar zat ik ook bij en het was echt geniaal!! Het was echt supermooi. Man, man, man wat is dat gaaf. Veel leuker nog dan

bungeejumpen en het is ook nog eens opgenomen op video, dus jullie kunnen het allemaal nog terugzien. Na het skydiven zijn we naar de Backpackers gegaan waar we het weekend zouden overnachten en daar hebben we er 's avonds een mooi feestje van gemaakt. Volgende ochtend moesten we weer vroeg uit te veren, want nu stond kayaken op het programma. We werden naar een heel mooi strand gebracht waar het allemaal zou gaan gebeuren. Helaas zijn we geen dolfijnen tegengekomen, daar hadden we wel een beetje op gehoopt natuurlijk, maar verder was het leuk. De rest van de dag heb ik toen een beetje op het strand gelegen en in een strandtent gezeten met wat mensen. Zondagochtend werden we nog met een boot naar een (erg mooi) eilandje gebracht waar we zijn gaan brunchen en waar we een beetje hebben gezwommen en daarna zijn we weer met z'n allen teruggereden naar huis. 's Avonds toen een beetje bijgekomen, Ajax (helaas) dik van PSV zien verliezen en AZ kampioen zien worden. Daarna lekker m'n bed ingedoken.

Deze week (woensdag) zijn er nog verkiezingen hier. Ben erg benieuwd wat er allemaal gaat gebeuren dan en wat ik daar zelf van merk. Daarnaast komt aankomende zondag Rosalie [Barts vriendin, red] hierheen! Heb daar heel veel zin in en we gaan dan samen reizen richting de oostkust naar Durban. Wordt vast heel erg leuk allemaal!

Weer een update vanuit Zuid-Afrika 9 mei 2009

Sinds de laatste keer dat ik wat schreef zouden die aankomende week weer de scholen beginnen. Ik begon die week dan ook weer veel goede moed 's ochtends met computerles geven en zowaar werkte de computers weer. Alleen werken sommige programma's nog niet optimaal, maar zo ging het ook prima. Verder vonden er die week verkiezingen plaats hier in Zuid-Afrika. Op de

school waar ik werk was ook een stemlokaal ingericht en ik ben daar dan ook de bewuste dag van de verkiezingen met een paar mensen even gaan kijken. Er stonden bij die school echt superlange rijen met mensen die wilden gaan stemmen. Niet bepaald iets om vrolijk van te worden en waarbij je nou echt wordt aangemoedigd wordt om te stemmen. Volgens mij hebben sommige mensen daar echt de hele dag gestaan voordat ze eindelijk hun stem konden uitbrengen. En dan moet je nog eens nagaan dat de meeste mensen op Zuma hebben gestemd. Een corrupte politicus die van alles verdacht wordt (o.a. omkoping en verkrachting), maar toch ontzettend populair is onder de bevolking. Ik begrijp daar eerlijk gezegd vrij weinig van. Een aantal dagen daarna bleek gelukkig dat het ANC (de partij van Zuma) in ieder geval geen tweederdemeerderheid heeft weten te bemachtigen en nu in ieder geval moet samenwerken met andere partijen. Er werd trouwens nog op de dag zelf verwacht dat er rellen zouden uitbreken in sommige townships. In de praktijk bleek dit echter totaal niet zo te zijn. In het township waar ik werk was het eigenlijk opvallend rustig tijdens de dag van de verkiezingen. Een stuk rustiger dan een normale dag. Dat komt dan ook vooral doordat alle mensen in de rij stonden bij het stembureau.

Verder ben ik die week nog op vrijdag met een paar mensen naar Jeffrey's Bay geweest en heb ik een beetje rustig aan gedaan. Het weer is op het moment van schrijven best goed, maar de afgelopen paar weken was het weer niet echt goed. Veel regen en bewolking en weinig zon, maar het was in ieder geval niet koud. Dat is het hier eigenlijk nooit. Alleen kan het soms 's nachts wel flink afkoelen.

Die zondag kwam Rosalie [Barts vriendin, red] aan hier in Port Elizabeth. Het was erg leuk om elkaar na een lange tijd weer eens te zien. Zondagmiddag kwam ze aan en heb ik haar een beetje de stad laten zien. Maandag zijn we naar mijn werk geweest en heeft ze dus uitgebreid rondgekeken in het township en kennisgemaakt met mensen daar. Daarnaast hebben Rosalie en ik toen bekeken waar leuk is om de aankomende tijd heen te gaan en om te gaan doen. We hebben toen besloten om met de auto te gaan reizen langs de Wildcoast richting Durban en dinsdagochtend vertrokken we daar dan ook naartoe. In een week zijn we in Chintsa, Port St. Johns en Umzumbe geweest. Allemaal erg mooie plaatsen waar een hoop mooie dingen te zien waren. Je zit alleen toch wel erg veel in de auto en beseft maar weer eens dat Zuid-Afrika een erg groot land is waarbij de afstanden erg groot zijn. Tijdens onze reis hebben we veel mooie stranden en plekken gezien, hebben we veel dingen bezocht en zijn we onder andere ook nog naar het Lake Eland Game Reserve geweest waar we veel verschillende wilde dieren hebben gezien. Zondag hebben we toen besloten om weer terug te gaan rijden naar Port Elizabeth en onderweg zijn we toen nog een nacht gestopt in Coffee Bay. We hebben veel van het land gezien als je zo in de auto hier rondrijdt. Veel kleine en grote (vooral zwarte) dorpen/steden, veel levende (en niet-levende) dieren en veel snelweg en veel wegen die je eigenlijk geen wegen kunt noemen, omdat er

superveel gaten in de weg zitten. We hadden af en toe het idee dat we meededen aan het wereldkampioenschap kuilen ontwijken, maar uiteindelijk is het allemaal goed gekomen. Onderweg op onze terugreis hebben we echter nog wel bijna een schaap aangereden en een klapband gehad. Dat was wel even schrikken. Gelukkig gebeurde het overdag langs een snelweg vlakbij een grote stad (namelijk East Londen) en niet ergens 's avonds laat in een dorp in the middle of nowhere. Daar hadden we dan wel weer geluk mee. De band moest natuurlijk verwisseld worden, maar dat lukte in eerste instantie niet echt goed. Toen heb ik de garage waar ik mijn auto gehuurd heb gebeld om te vragen om hulp, maar omdat we zo een 400 kilometer vanaf Port Elizabeth waren konden ze niet zomaar even naar ons toekomen om ons te helpen en daarom gaf hij me toen een nummer van een collega in East Londen die we toen gebeld hebben. Na een hoop gedoe, uitleggen wat er gebeurd was en waar we ergens stonden, werd ons verteld dat er iemand naar ons toegestuurd zou worden om ons te helpen. Tijdens het wachten stopte er echter plotseling een vriendelijke Zuid-Afrikaan die ons geholpen heeft met de band verwisselen en zo konden we onze terugreis naar huis vervolgen. 's Avonds rond een uur of 7 kwamen we dan ook weer aan in Port Elizabeth.

Na onze reis hadden Rosalie en ik nog ongeveer 3 dagen om in de buurt van Port Elizabeth het een en ander te bezoeken. Rosalie wilde vooral graag wilde dieren zien en dat kon natuurlijk geregeld worden. Zo zijn we een dag naar het Addo Elephant National Park geweest. Daar hebben we een uur of 4/5 rondgereden en hebben tijdens deze rit heel veel wilde dieren mogen aanschouwen. Het hoogtepunt waren uiteraard de olifanten die opeens voor je neus staan en die je van heel dichtbij kunt zien en waar je foto's van kunt maken. Echt een mooie ervaring. De dag daarna zijn we 's ochtends vroeg richting Tsitsikamma vertrokken. Rosalie wilde graag bungeejumpen en dat kan natuurlijk geregeld worden. Daarna zijn we nog naar Monkeyland geweest. Een groot bos, met ja je raad het al, met heel erg veel apen/aapjes. Ook heel erg leuk om te bezoeken.

De laatste dag dat Rosalie hier was zijn we 's ochtends nog naar het Lion's Park geweest hier in de buurt. Ook erg mooi. Wederom veel dieren gezien. Uiteraard leeuwen, maar ook tijgers, herten, giraffes enzovoorts. Na dit bezoek zijn Rosalie en ik nog even gaan winkelen en daarna zijn we naar huis gegaan, hebben we nog even in het (koude) zwembad gezwommen en heeft Rosalie haar spullen gepakt. Om 18.00 uur vloog ze weer terug naar Nederland. Het was natuurlijk niet zo leuk om afscheid van elkaar te moeten nemen, maar we hebben een superleuke tijd gehad samen hier en over een paar maandjes zien we elkaar alweer. Ik vind het erg leuk dat ze heeft kunnen zien hoe het hier is.

Gisteren (vrijdag) hadden we nog een voetbalwedstrijd tegen een school uit New Brighton. 3 meiden uit m'n huis geven sportlessen aan kinderen op die school en hadden een voetbalwedstrijd georganiseerd. Het was leuk, maar helaas zijn we weer volledig ingemaakt. Verder doe ik dit weekend een beetje

rustig aan. Heb uitgeslapen en ben vanmiddag nog even naar het strand geweest en heb een poging gedaan om te sandboarden. Morgen gaan we met z'n allen naar een cricketwedstrijd. Hier in Zuid-Afrika is cricket volkssport nummer 1 en het schijnt een erg mooie belevenis te zijn om een keer een wedstrijd in het stadion te bekijken. Een vriend van me hier heeft nog via z'n werk 2 kaartjes weten te regelen in een skybox en deze bofkont mag met hem mee. Zoals jullie lezen heb ik weer veel gedaan en meegemaakt en gezien hoe mooi Zuid-Afrika is. Het gaat hier nog steeds heel goed met me en er staan nog een hoop mooie dingen op de planning. Het leven is goed hier...

Cricket, quad rijden en olifant rijden! 27 mei 2009

Sinds de laatste keer dat ik wat schreef was net Rosalie [Barts vriendin, red.] vertrokken richting Nederland en ging ik die zondag naar een cricketwedstrijd tussen de Mumbai Indians en de Royal Challengers Bangalore. Dat is een wedstrijd uit de Indian Premier League. De wedstrijden worden hier in Zuid Afrika gespeeld, omdat de (politieke) situatie het in India niet toelaat om de wedstrijden daar te laten plaatsvinden. Daarom zijn ze dus uitgeweken naar Zuid Afrika en dat vinden de mensen hier niet erg, omdat ze hier cricket een supermooie sport vinden. Ik had nog nooit cricket gezien, laat staan gespeeld, maar binnen no time heb je door hoe het werkt en kon ik het prima volgen. Ben nog niet echt superenthousiast over het spelletje, maar de sfeer in het stadion was echt top. Een heleboel (enthousiaste) mensen, vuurwerk, goeie muziek, cheerleaders en ook regelmatig werd er een wave ingezet en daar kan ik ook wel van genieten. De wedstrijd miste helaas wel de nodige spanning, omdat duidelijk bleek dat de Mumbai Indians stukken beter waren. Zij wonnen uiteindelijk dan ook overtuigend de wedstrijd.

Daarna begon er weer een weekje vrijwilligerswerk in het township. 's Ochtends geef ik nu weer elke dag computerles op school. Alleen hebben ze bedacht dat ik les moet gaan geven aan grade 4 (kinderen van 7/8 jaar), omdat deze klassen momenteel geen leraar voor de klas hebben staan en de kinderen toch wat moeten doen. Het lesgeven is alleen een beetje lastig, omdat ten eerste deze kinderen vaak nog nooit met een computer hebben gewerkt (en bijvoorbeeld niet eens weten wat een muis en wat je daar mee kunt doen) en ten tweede spreken de kinderen nauwelijks Engels en dan gaat uitleggen wat ze moeten doen, ook niet echt lekker, maar we redden ons wel en nadat we een tijd bezig zijn en ik ze de week erna weer terug heb in de klas, zie ik duidelijk dat er vooruitgang inzit. Oké, ze kunnen nog niet blindtypen, maar ze pikken veel dingen goed op (de één alleen wat sneller dan de ander, maar dat is ook logisch). En meer kan ik ook niet van ze verwachten. We maken er maar het beste van. Alleen wordt zo nu en dan m'n geduld wel op de proef gesteld, maar dat gaat prima. Ik heb hier in Afrika wel geleerd om me helemaal nergens druk om te maken. Dat doe ik dan ook maar niet. Ook niet in dit geval.

Naast het 's ochtends computerles geven, ga ik nog steeds ook elke middag met veel plezier naar de kinderen in het kinderkamp. Sinds drie weken is er ook

een nieuw meisje uit Nederland (Gaia) aan het werk in het township. Zij werkt 's ochtends op het kinderdagverblijf (ik zou er denk ik na verloop van tijd knettergek van worden) en 's middags gaat ook zij met me mee naar het kinderhuis.

Na die week gingen we weer een weekendje weg met een groep mensen. Vlakbij Port Elizabeth gingen we ouderwets kamperen. Dat heb ik gemerkt, want ik had het 's nachts nogal koud toen ik in m'n bedje lag. Gelukkig sliep ik als een van de weinige niet op een lek luchtbed. Hoogtepuntje van het weekend was toch wel het quad rijden! Dat had ik altijd al eens willen doen. Het was dan ook erg mooi om te doen. Alleen was ik wel goed smerig (vanwege al het zand) na afloop. Ook hebben we dat weekend nog een tocht gemaakt met een 4x4. Daarnaast hebben we er natuurlijk 's avonds weer een mooi feestje van gemaakt. Zondag zijn we toen weer op tijd teruggedreden naar huis om een beetje bij te komen, en (om vooral) bij te slapen.

De week erna verliep rustig, met de gebruikelijke dingen zoals het werken en natuurlijk kon het uitgaan ook niet ontbreken. Het weekend heb ik vrij rustig aan gedaan. Alleen zijn we zaterdagmiddag met een groepje olifant gaan rijden. Ook iets wat je toch een keer meegemaakt moet hebben! En een uurtje rijden hier vandaan kan het allemaal geregeld worden. Ook dit was wederom een zeer bijzondere ervaring. Alleen had ik na afloop wel een tijd last van O-benen..

Ook deze week verloopt tot nu toe vrij rustig. Er staan voor de komende tijd alleen wel weer een paar mooie dingen op de planning. Zo ga ik aankomend weekend met een groep mensen een weekend weg en komen volgende week mijn ouders me opzoeken. Zij zijn momenteel al in Zuid Afrika gearriveerd en zijn eerst zelf tien dagen aan het rondreizen in Zuid Afrika en komen mij tijdens hun reis hier oppikken in Port Elizabeth. Dan gaan we hier even rondkijken, daarna twee dagen naar Oudtshoorn en daarna nog een paar dagen naar Kaapstad. Ik heb er echt superveel zin in en kijk er dan ook heel erg naar uit. Heb zin om ze weer te zien en ben benieuwd naar wat voor mooie dingen we allemaal gaan meemaken!!

Kaapstad!! 13 juni 2009

De afgelopen weken stonden in het teken van Kaapstad, waar ik twee keer een aantal dagen ben geweest. Ik heb uiteraard meer gedaan dan dat de afgelopen tijd. Ook daarover zal ik in dit nieuwe bericht vertellen.

De twee bezoeken aan Kaapstad hadden allebei een ander doel. Het eerste bezoek stond vooral in het teken van uitgaan. Eigenlijk zonde om alleen maar te gaan stappen in deze stad, want Kaapstad is een erg mooie stad waar ontzettend veel te zien en te doen is en het is nogal lang rijden (namelijk 800 kilometer), maar we wilden ook wel eens wat anders dan elke week dezelfde clubs en discotheken in Port Elizabeth. Daarom hadden we besloten om met 9 mensen een (lang) weekend naar Kaapstad te gaan.

We vertrokken donderdag aan het eind van de middag. We hadden besloten om het in twee dagen te rijden en de eerste avond te overnachten in Plettenberg. De dag erna reden we 's ochtends weer op tijd verder richting Kaapstad. Om 16.00 uur arriveerden we daar dan ook eindelijk, waarna we zo snel mogelijk een kroeg indoken waar we voorlopig niet meer uitkwamen. Na een aantal uurtjes zijn we toen teruggegaan naar onze slaapplek en daarna zijn we uit eten gegaan en toen hebben we nog tot in de late uurtjes Kaapstad onveilig gemaakt. De volgende dag vond eigenlijk ongeveer hetzelfde tafereel plaats. Was allemaal erg mooi en gezellig. Nadat we zondagochtend een beetje uit hadden geslapen begonnen we aan de terugreis naar Port Elizabeth. Het verliep allemaal voorspoedig totdat er na een uur of twee rijden allemaal rook uit de motorkap kwam! Daar stonden we dan in the middle of nowhere met de auto die het niet meer deed. De motor was oververhit. We hebben de motor toen maar een tijd laten afkoelen en er een heleboel water bijgegooid, maar verder rijden daarna was niet meer mogelijk. Gelukkig waren we met twee auto's en toen is één auto (die het nog wel gewoon deed) doorgereden naar het eerstvolgende dorp om hulp te halen. Na een tijdje kwamen er toen twee Afrikanen aan om ons naar het dorpje Swellendam te slepen. Daar bleek dat ze de auto konden maken, maar dat ze dat wel pas de volgende dag konden doen en dan pas om 15.00 uur klaar waren. We waren dus inmiddels in Swellendam, een ontzettend droevig dorp waar je nog niet dood gevonden wilt worden, waar we de nacht door moesten brengen. We hebben uit ellende maar heel veel potjes rummikub zitten spelen om de tijd te doden. Veel meer was er namelijk niet te doen. De dag erna was de auto gelukkig weer gemaakt en konden we weer terug naar huis. Daar kwamen we 's avonds dan ook gelukkig weer rond 21.30 uur aan.

Na deze hele belevenis kwamen woensdag m'n ouders mij opzoeken in Port Elizabeth. Donderdag zouden we eerst een dag in Port Elizabeth blijven. We zijn 's ochtend eerst naar het Kragga Kamma Park geweest, waar we veel verschillende dieren hebben gezien en waar we nog werden aangevallen door een opgefokte neushoorn. Gelukkig miste hij net onze auto. In de middag zijn we toen naar het township geweest waar ik werk. We zijn langs school geweest en het kinderkuis. M'n ouders vonden het erg leuk om het allemaal te zien en mee te maken en ik vond het ook erg fijn dat zij het allemaal hebben gezien en zich voor kunnen stellen wat ik hier zoal doe en meemaak. Daarna kregen we nog een townshiptour, die erg indrukwekkend was. Dan zie je maar weer eens dat veel mensen er niet bepaald warmpjes bijzitten en in waardeloze huizen wonen met heel veel mensen en met zeer weinig geld. Ik vraag me sinds ik hier ben dan ook vaak af hoe we wat aan deze situatie kunnen doen. Zoveel armoede. Hoe los je dat op? Daar ben ik nog niet achter en ik ben bang dat ik daar niet zo snel makkelijk een antwoord op zal vinden.

Vrijdag vertrokken we richting Kaapstad (mijn tweede bezoek aan deze stad in korte tijd). Eerst gingen we naar Oudtshoorn waar we twee keer zouden

overnachten. Oudtshoorn wordt ook wel "Struisvogel City" genoemd en het is duidelijk waarom. Het stikt er namelijk van de struisvogels. De volgende dag zijn we, vanwege het slechte weer, eerst naar de Cango Caves geweest. Daar kregen we een rondleiding in deze prachtige grotten. 's Middags, nadat het weer beter was, bezochten we een struisvogelboerderij. We kregen daar een kijkje in de wereld van de struisvogels. Zo kregen we uitleg over de struisvogels, hebben we ze gevoerd, op eieren gelopen, op een struisvogel gezeten, er niet op gereden (daar zijn naar mijn mening die beesten niet voor gemaakt) en een race tussen twee struisvogels bekeken.

Zondagochtend reden we verder naar onze eindbestemming Kaapstad. Daar kwamen we aan het eind van de middag aan. Het doel van dit bezoek was echt wat van de stad zien en dat hebben we dan ook zeer uitgebreid gedaan met z'n drieën. Zo zijn we op de beroemde Tafelberg geweest, hebben we een bezoek gebracht aan Robbeneiland, hebben we heel veel pinguïns gezien, zijn we naar Kaap de Goede Hoop geweest en hebben we een kasteel bezocht. Woensdagmiddag vertrok ik weer naar Port Elizabeth. Deze keer gelukkig met het vliegtuig en niet met de auto. Mijn ouders vertrokken die avond weer terug naar Nederland. Het was echt superleuk met m'n ouders en het was heel fijn om ze na een lange tijd weer te zien en uitgebreid te spreken.

's Avonds toen ik weer terug was in Port Elizabeth stond er nog een bezoek aan de bioscoop met de meiden van het kindershuis op het programma. Het was zo grappig om te zien hoe ze er met z'n allen bijliepen. Het weer is hier voor mijn gevoel echt prima. Het is lekker weer (zonnetje, ongeveer 20 graden en 's avonds kan het wel een beetje afkoelen) maar de kinderen hier hebben volgens mij het idee dat het vriest. Toen we ze 's avonds ophaalden stonden ze klaar om te gaan. Ze hadden echter allemaal een dikke jas aan, een muts op en een sjaal om. In mijn ogen een beetje overdreven, maar wel erg grappig om te zien. Mooi was vooral dat ze het allemaal in de bioscoop aanhielden. De film die we gezien hebben was Hannah Montana. Ik heb denk ik zelden zo een slechte film gezien, maar de kinderen vonden het allemaal prachtig en moesten vaak hard lachen (om hele slechte grappen).

In de eerste weken dat ik hier was had ik geen muziek voor in de auto en besloot ik om daar wat aan te doen. Ik ben toen naar een muziekwinkel gegaan om een cd te kopen. Ik stuitte toen op een cd van Ray Dylan, een Afrikaanse volkszanger, die wel wat van Jamai wegheeft. Ik kocht de cd en luisterde zijn muziek veel in de auto. Ik had mezelf voorgenomen dat als hij een keer in de buurt zou optreden ik daar sowieso heen zou gaan en gisteravond was het zover. Ray Dylan trad op in Port Elizabeth! We hadden een mooie avond, maar het is nu echt zeker: Ray Dylan is echt een ontzettende foute vent! Maar het was mooi om heen te gaan en vooral mooi om zo wat meer onder de Afrikaanse mensen te zijn.

Zuma aan de macht, wat nu?

Inmiddels zijn de verkiezingen alweer een tijdje achter de rug en de uitslag is bekend. Het ANC is wederom als veruit grootste partij uit de bus gekomen met (gelukkig) geen tweederdemeerderheid. De partij kreeg namelijk 65,9% van de stemmen. Voor het eerst in de geschiedenis had het ANC deze verkiezingen namelijk te maken met serieuze oppositie. Zo was er de nieuwe partij Cope (Congres of the People) dat zich na de opkomst van Zuma had afgesplitst van het ANC. Cope kon echter nauwelijks potten breken en kreeg slechts 7,4 procent van de stemmen. Van deze partij had ik toch eigenlijk wel wat meer verwacht. Ik heb hier meerdere malen met een zeer actief Cope-lid over gesproken en ook hij vond achteraf de uitslag tegenvallen, maar zei dat de partij pas een aantal maanden bestaat en dat dit een begin is. Hij verwacht daarnaast dat het ANC er zo een enorme puinhoop van zal maken, dat Cope daardoor in de toekomst meer stemmen zal behalen. De andere - en belangrijkste - oppositiepartij DA behaalde 16,7 procent van de stemmen. Maar zal het ANC er een enorme puinhoop van maken zoals door tegenstanders wordt beweerd, of kan Zuma het land verder helpen en de grote problemen waarmee Zuid-Afrika kampt aanpakken ?

Jacob Zuma is zoals velen weten een man waar veel over te doen is geweest. Van zijn activiteiten in het verleden en de verhalen die over hem rondgaan wordt je niet bepaald vrolijk. Zo is hij beschuldigd van corruptie, fraude, verkrachting en zo kan ik nog wel even doorgaan. Ook is deze man met maar liefst zes vrouwen getrouwd, maar daar kijken ze hier niet zo van op. Toch is deze man ongekend populair onder de (vooral zwarte) bevolking. In de campagne werd dan ook door het ANC de nadruk gelegd op wat er binnen vijftien jaar allemaal is bereikt en ook maken ze handig gebruik van de nog steeds aanwezige anti-apartheidsgevoelens onder de bevolking. Maar het allerbelangrijkste is denk ik Nelson Mandela. Deze man is zo een ongelooflijke held voor iedereen hier. Hij heeft op de laatste dagen voor de verkiezingen zijn steun uitgesproken voor Zuma en daarmee vast een hoop mensen overtuigd om op het ANC te stemmen.

Zuma belooft natuurlijk van alles. Zo zei hij tijdens zijn beëdiging - waarbij trouwens zelfs Minister Koenders aanwezig was - dat hij dit jaar 500.000 nieuwe banen zal creëren. Daarnaast wordt er, zoals ik in de kranten hier heb gelezen, gewerkt aan een ambitieus plan om de gezondheidszorg te verbeteren en de toegang daartoe te vergroten. In de staatsziekenhuizen wil je namelijk niet dood gevonden worden (dat gebeurt echter wel vaak), want de omstandigheden zijn vaak ontzettend slecht en er is enorm weinig personeel.

Bert Koenders sprak tijdens de beëdiging van Zuma nog met hem en zei dat Nederland Zuma kritisch zal gaan volgen. Zeker als het gaat om democratie, de vrijheid van pers en meningsuiting en anticorruptie. Dit lijkt mij een goede insteek en hopelijk kan er ook daadwerkelijk wat aan gedaan worden. Het zal alleen niet zo makkelijk worden. Het wordt een enorme uitdaging om dit land te verbeteren. Hopelijk kan Nederland daar ook een steentje aan bijdragen door absoluut niet te gaan korten op de uitgaven aan ontwikkelingssamenwerking. Het is ontzettend moeilijk om het geld wat naar derdewereldlanden gaat goed en effectief te besteden, maar daar moet keihard aan gewerkt worden. Er zijn hier zoveel mensen die onder zulke armoedige omstandigheden leven en totaal geen kansen hebben om uit deze situatie te komen. Hier moet wat aan gedaan worden! Maar hoe? Daar ben ik nog niet helemaal achter, maar ik denk dat er goede mensen moeten komen die hier projecten opzetten om de bevolking actief te helpen en dingen op te zetten, waarbij er zo min mogelijk geld naar allerlei organisatiekosten gaat, maar in plaats daarvan echt naar de mensen zelf. Daarnaast is in mijn ogen onderwijs het allerbelangrijkste. Hier moet vooral op worden ingezet. Dit zou voor mij prioriteit nummer één zijn. Veel mensen hier zijn niet of laagopgeleid en van kleinschalig onderwijs hebben ze hier niet gehoord, wat ook wel weer logisch is. Daarnaast geloof ik ook wel dat zoiets als het WK voetbal dat volgend jaar hier wordt georganiseerd, het land verder kan helpen. Ze zijn het land nu al helemaal aan het omtoveren en dat moet ook weer voor meer banen zorgen. Het WK zal verder goed zijn voor het stimuleren van de economie. Daar is Zuid-Afrika blij mee en wij ook. Hopelijk worden we ook vrolijk van de prestaties van het Nederlands elftal volgend jaar! Een finale tussen Zuid-Afrika en Nederland... ik zie het wel gebeuren ;).

Bart Evers

Mensen in de rij voor het stemlokaal

Het Ecosy-congres in Brussel

Een verslag van een bizar weekeinde

Ecosy is het Europese samenwerkingsverband van bijna alle aan de socialistische en sociaaldemocratische partijen verwante jongerenorganisaties. Daarom hoort de JS ook bij Ecosy. Ecosy staat vooral bekend om zijn tweejaarlijkse zomerkampen en doet voor de rest hetzelfde als de JS doet in Nederland: de Europese PES partij (zeg maar de Europese koepel van alle aan de PvdA gelieerde partijen) kritisch volgen en proberen bij te sturen.

Net zoals de JS, heeft ook Ecosy een congres. Hier wordt het beleid bepaald door middel van moties en wordt er een bestuur gekozen. Van 16 tot en met 19 april vond het Ecosy congres plaats in Brussel.

Door Erik Theunissen – de Ecosy vertegenwoordiger van de JS – werd ik een paar dagen voor het Ecosy congres in Brussel gevraagd of ik daar ook naartoe zou willen gaan. Nederland had namelijk op het laatste moment nog een aantal extra afvaardigingplaatsen kunnen regelen. Geen idee wat me te wachten zou staan, maar ik was wel erg nieuwsgierig wat een Ecosy congres precies zou zijn. Ik besloot dus maar op het aanbod in te gaan. In eerste instantie zou ik vrijdag al aankomen. Helaas liep de raadsvergadering van donderdag voor het eerst in deze raadsperiode zo uit, dat deze op vrijdag moest worden voortgezet. Er zat dus niets anders op dan zaterdag pas naar Brussel af te reizen.

Om een beetje op tijd te komen had ik de trein van acht uur 's morgens vanaf Rotterdam Centraal genomen. Hierdoor kon ik nog voor tien uur op de congreslocatie zijn. 's Ochtends zouden immers de kandidaten voor het bestuur zichzelf presenteren en zou daarover gestemd worden. In de race om de functie Secretaris-Generaal (zeg maar de voorzitter), was JS'er Janna Besamusca de enige kandidaat. Het was nog nooit in de geschiedenis van Ecosy voorgekomen dat een Nederlander voorzitter zou kunnen worden.

Het was zaterdag een erg mooie dag. De opkomende zon scheen - terwijl ik naar het station liep - in mijn gezicht. Het leek een goed teken te zijn dat het daarom ook voor het socialisme een mooie dag zou worden. Niets bleek minder waar...

Via station Brussel Noord - een betonnen mastodont die qua lelijkheid het Rotterdamse Centraal Station ruim verslaat - kwam ik in een statige laan terecht

waar de congreslocatie zich bevond. De congreslocatie was een heel mooi vergadercentrum, die normaal gesproken in gebruik is voor zakelijke conferenties. In het weekend staan die gebouwen toch leeg en kan voor een spotprijsje zo'n gebouw worden afgehuurd. Echt een idee voor de volgende JS congressen om op zulke locaties het congres te houden!

Het begin van de ondergang

Bij binnenkomst waren er al een aantal JS'ers aanwezig. Deze waren zichtbaar nog niet helemaal hersteld van een blijkbaar erg korte nacht. Om toen voor mij nog onbekende redenen, bleek het niet mogelijk te zijn om het congres om 10.00 uur te laten beginnen. 11.00 uur lukte ook niet en 12.00 uur werd ook niet gehaald. Toen besloten we met een groepje JS'ers maar wat in de buurt te gaan eten. Bij een restaurantje aangekomen werden we opgebeld door Janna. We moesten onmiddellijk terugkomen naar het congres. Het zou heel snel gaan beginnen. Er bleek intensief achter de schermen te worden gelobbyd, dat was de reden van de forse vertraging van de aanvangstijd van het congres. Een plan lag klaar: als we een bepaalde stemming zouden verliezen, zouden we massaal opstappen. Wie onder we werd verstaan, begreep ik toen nog niet. Ik kon mijn oren niet geloven. Opstappen, waar slaat dat op? Dat doet Wilders in de Kamer, maar wij fatsoenlijke democratisch socialist/sociaaldemocraten doen zoiets toch niet? Wat was hier aan de hand?

Enige navraag leerde dat Ecosy verdeeld was in een aantal coalities, een soort bondgenootschappen. Nederland zit samen met de Belgen, Fransen, Duitsers, Engelsen en een aantal Midden-Europese landen (zoals Tsjechië) in één coalitie. Daarnaast is er nog een coalitie van Zuid-Europese landen, bestaande uit Italië, Spanje, Portugal, Griekenland en een hele reeks voormalige Joegoslavische landen. Er bleek al jaren een groot conflict te zijn tussen deze twee coalities. 'Onze' coalitie – om het zo maar even te noemen – organiseert alles (van de Ecosy zomerkampen, congressen, tot het schrijven van resoluties en andere inhoudelijke punten voor het congres), de anderen waren alleen maar geïnteresseerd in de baantjes en maakten het onze coalitie lastig. Dit conflict sluimerde blijkbaar al jaren aan de oppervlakte en kon nu tot een uitbarsting komen.

Het was dus even afwachten wat er zou gaan gebeuren. Het congres begon in ieder geval. Een op het eerste gezicht charmante dame uit Griekenland was de kandidaat President (een soort ceremoniële voorzitter zonder macht) en hield een speech om haar kandidatuur kracht bij te zetten. Die charme verdween al snel toen haar mond open ging. Wat een haaibaai was dat! Daarna mocht Janna haar kandidatuur toelichten. Dit deed ze prima. Na haar speech was er een ordevoorstel van iemand uit de zaal om de twee kandidaten te benoemen op hun posten met algemeen applaus. Dit volgde. De Griekse ging zichtbaar uit haar dak, Janna keek niet bepaald vrolijk.

Na de benoeming waren de kandidaat vicevoorzitters aan de beurt om hun speeches te houden. Er bleken twaalf kandidaten te zijn voor acht vicevoorzitterposten (één vicevoorzitter was blijkbaar niet genoeg). Alle kandidaten hadden hun speeches volgepropt met onvervalste socialistische retoriek, die we in Nederland sinds de jaren '70 niet meer horen. Eén kandidaat begon zijn speech bijvoorbeeld zo: "Beste kameraden! Beste Socialistische broeders! We zijn één grote familie met z'n allen. De grootste familie van Europa. Dat is heel anders dan de conservatieven, die zijn tot op het bot verdeeld. Maar wij niet! Wij staan krachtig en gebroederlijk naast elkaar om die *Change for Europe* te bereiken. We hebben één doel en daaraan gaan we samen werken". Dit ging maar door en door en alle twaalf de kandidaten hanteerden een soortgelijke bewoording.

Het einde van Ecosy?

Het gevaar was dat van de twaalf kandidaten er teveel uit de Zuid-Europese coalitie zouden worden gekozen. Hierdoor zou het bestuur voor Janna onwerkbaar worden, ze zou de komende twee jaar zou worden tegengewerkt. Hierdoor zou ze in feite een tandeloze voorzitter worden. Er was bedacht om een voorstel in stemming te brengen waarbij het aantal vicevoorzitters zou worden verhoogd van acht naar tien. Hierbij kon dan een bestuur van een betere samenstelling worden gekozen. Nu is het stelsysteem van Ecosy verre van eerlijk. Elk vertegenwoordigd land heeft namelijk twaalf stemmen, ongeacht de grootte. Hierdoor hebben alle voormalig Joegoslavische landen bij elkaar tien keer meer stemmen dan Duitsland, terwijl er in totaal veel minder mensen wonen. In feite is het een soort songfestival systeem.

Het was inmiddels 15.00 uur geworden en niemand had nog geluncht. Een ordevoorstel uit de zaal was om na de lunch te stemmen over de hoeveelheid vicevoorzitters. Niet iedereen in de zaal was het hiermee eens en dus moest er gestemd worden. De stemprocedure was nogal omslachtig en nam een half uur in beslag. Besloten werd om maar tijdens de lunch te gaan tellen, waardoor de uitslag van de stemming (het al dan niet voor of na de lunch te stemmen), ná de lunch bekend werd gemaakt... Na de lunch kwam uit de bus dat de meerderheid van de vergadering het toch een goed idee vond om eerst te gaan lunchen en daarna pas te stemmen. Er kon dus gestemd worden. Het probleem was alleen dat er om het aantal vicevoorzitters te vergroten, een tweederdemeerderheid nodig was. De stemming (die een uur in beslag nam), was weliswaar met een krappe meerderheid gewonnen door 'onze' coalitie, maar dat was dus niet genoeg voor een tweederde meerderheid. Als eerste besloten hierop de Belgen – de organisatoren van het congres – het woord te nemen om op te stappen en tegelijkertijd zich geheel uit het bestuur van Ecosy terug te trekken. Hierna volgden wij Hollanders, de Fransen, de Engelsen, de Tsjechen en de rest van de landen van 'onze' coalitie.

Het congres schijnt hierna nog door te zijn gegaan, waarbij de landen die waren blijven zitten vervolgens elkaar de tent bijna letterlijk hebben uitgevochten. Een hele vreemde situatie is nu ontstaan. Statutair is het namelijk onmogelijk dat de Belgen niemand in het bestuur hebben, aangezien Brussel de zetel is van Ecosy. De toekomst van Ecosy verkeert nu nog in het ongewisse.

Na afloop – het was inmiddels een uur of half zes – zijn we met de opgestapte landen Brussel ingetrokken en hebben daar gezellig wat gedronken en gegeten onder het Belgische mom van 'het socialisme zal gezellig zijn, of zal niet zijn'.

Achteraf gezien was de retoriek die de vele sprekers tijdens het congres over 'één grote socialistische familie' hielden, dus een praatje wat alleen maar voor de bühne was bedoeld. De werkelijkheid bleek anders in elkaar te zitten, waarbij verschillende kampen tot op het bot waren - en nog steeds zijn - verdeeld. Niets één visie voor Europa, niets kameraden, niets gezamenlijkheid. Vuile machtspolitiek, dat is wat er wordt gespeeld en dan vooral door de coalitie van de Zuid-Europeanen. Ik denk dat de maat voor ons terecht vol was. Dit is de huidige generatie Jonge Socialisten van Europa. Wat moet er dan wel niet van de toekomstige politici in Zuid-Europa terecht komen? De locatie was mooi, de politiek huiveringwekkend.

Sebastiaan van der Vliet

De Naturalisatieceremonie

Dit stuk is door middel van een interview met de heer Jan Dekker tot stand gekomen. Ik wil hem hierbij bedanken voor de medewerking. Ook wil ik Rob Maas bedanken voor de foto's. Deze zijn te vinden op <http://robmaas.xs4all.nl/yvo2/index.html>

Op woensdag 4 maart ben ik naar de naturalisatieceremonie in Rotterdam geweest. Om een globaal beeld van de ceremonie te geven zal ik het programma beschrijven: Eerst was er de aankomst en de registratie van de gasten. Erna was er een welkom door de heer Cees Meesters, Projectdirecteur Burgerzaken en Basisregistraties. Hierna kwam de uitreiking van de nationaliteitsbesluiten door Burgemeester Aboutaleb! Na de drankjes, hapjes en presentjes was de ceremonie afgelopen.

Er gaat een hele voorbereiding aan vooraf. De ceremonie wordt door de gemeenten zelf georganiseerd. Het doel van de feestelijke bijeenkomst is het bevestigen van het feit dat de nieuwe staatsburger alle rechten en plichten verwerft en aanvaardt die aan de Nederlandse nationaliteit verbonden zijn. Het bijwonen van de ceremonie is verplicht. Als je niet komt naar de ceremonie, dan zal uiteindelijk het besluit waarbij de Nederlandse nationaliteit is toegekend komen te vervallen. In één jaar worden in Rotterdam ongeveer 2000 á 2500 mensen Nederlander. Dit komt neer op ongeveer 30 ceremonies per jaar.

De precieze cijfers van de genaturaliseerden staan in de tabel. Er zijn 304 mensen 'overig of onbekend'. Van deze nieuwe Nederlanders, die dat geworden zijn door het afleggen van een zogenaamd optieverklaring, zijn geen gegevens bekend met betrekking tot hun oorspronkelijke nationaliteit.

Ik vond het erg leuk om bij de ceremonie aanwezig te zijn. Ik heb toen voor het eerst met Burgemeester Aboutaleb gesproken. Het is een prettige man, die zeker een aanwinst is voor Rotterdam! Ik heb die dag ook voor het eerst gesproken met vier willekeurige nieuwe Nederlanders. Ze heten mevrouw Hanane Beggari, Chen van Velze, Ilknur Yetgin en TingTing Zhang. Ik heb hun twee vragen gesteld: Is een naturalisatieceremonie nodig of onnodig? En voel je je door een ceremonie meer, neutraal of minder Nederlander? Drie van de vier dames vonden een ceremonie nodig en voelden zich hierdoor meer Nederlander.

Cijfers genaturaliseerden

In 2008 waren de meeste nieuwe Nederlanders door naturalisatie afkomstig uit:

Marokko	260
Turkije	137
Suriname	99
Kaapverdië	39
China	36
Pakistan	23
Ghana	19
Rusland	18
Iran	16
Overig/Onbekend	304

Mijn interviewtje is in overeenstemming met de uitslag van het onderzoek van het (professionele) bureau Weimar dat in 2008 is gehouden. Het rapport Weimar laat zien dat de ceremonies goed verlopen en de klanten duidelijk tevreden zijn.

Met de woorden van Burgervader Aboutaleb zet ik een punt achter mijn stuk: "Ongeacht de manier waarop je het Nederlandschap hebt verkregen, we zijn uiteindelijk allemaal Nederlanders!".

Yasemin Yilmaz

De Barbecue (BBQ) van vrijdag 26 Juni

Vrijdag 26 juni organiseerde JS Rijnmond samen met het nieuwe Landelijk Bestuur (LB) de afsluiting van het politiek seizoen, in de vorm van een barbecue. Door het lekkere weer en de goede opkomst was deze zeer geslaagd. Tijdens deze barbecue werd het oude LB uitgewuifd, en het nieuwe verwelkomd. Ook was het gemeenteraadslid Fouad el Hadj te gast om wat te vertellen over de jeugdwerkloosheid en de Marokkaanse overheid. Deze probeert namelijk politici met een Marokkaans paspoort te beïnvloeden. Misschien kunnen de volgende foto's de afwezigen beïnvloeden om toch snel naar een van onze reuzegezellige eindemaandsetintjes te komen, deze vinden namelijk in de warme periode meestal op dezelfde locatie plaats.

Sven aan het bbq'en, hongerigen staan geduldig te wachten

Fouad el Hadj vertelt.

Strijdliederen

Deel 2: "Us poor folks haven't got a chance, unless we organize."

Het vorige deel eindigde met de 'moeder van de protestliederen', de Internationale, welke zijn oorsprong vond in de Parijse Commune van 1871. Maar nadat deze bloedig was neergeslagen, heeft de arbeidersklasse wereldwijd nog een flink aantal jaren onder erbarmelijke omstandigheden moeten leven. Lange werktijden, lage lonen, onveilige werkomstandigheden in fabrieken en kinderarbeid waren toen nog steeds aan de orde van de dag. Hoewel het grondwerk van het socialisme halverwege de 19de eeuw was gelegd, ontstonden de eerste arbeidersbewegingen en socialistische partijen pas rond de eeuwwisseling. In Nederland manifesteerde zich dat in de oprichting van de Sociaal Democratische Bond in 1884, welke geleid zou worden door Ferdinand Domela Nieuwenhuis. Ook werd de Sociaal-Democratische Arbeiders Partij (SDAP) in 1894 opgericht, onder leiding van Pieter Jelles Troelstra.

In deze tijd hoorden uiteraard ook protestliederen die de arbeiders tijdens stakingen konden scanderen. In Amsterdam werd in 1898 het legendarische zangkoor "de Stem des Volks" opgericht. Dit koor zong vele socialistische strijdliederen, waaronder ook de Internationale die door Henriette Roland Holst naar het Nederlands was vertaald. Een andere klassieker is Morgenrood, een lied wat vele 'rode koren' tegenwoordig nog steeds zingen. De oorspronkelijke Stem des Volks stopte er helaas in 2002 mee, maar in andere steden zijn er nog steeds koren die zich Stem des Volks noemen, en de liederen uit die tijd ten gehore brengen.

Ook buiten Nederland roerden de arbeidersbewegingen zich, met de bijbehorende protestliederen. Daar waren er natuurlijk veel van, maar laat ik me voor dit verhaal op twee Amerikaanse protestliederen concentreren die in deze tijd nog steeds relevant zijn. Het eerste is "Bread and Roses", een lied wat ontstond naar aanleiding van een staking van textielarbeiders in het plaatsje Lawrence, Massachusetts. In de textielindustrie werkten voornamelijk vrouwelijke immigranten, waarvan door de werkgevers niet verwacht werd dat die zich zouden organiseren voor betere omstandigheden. In 1912 gebeurde dat uiteindelijk nadat een wet voor verkorte arbeidstijden indirect voor een salarisverlaging zorgde. Het verhaal gaat dat er tijdens het protest "We want bread, but we want roses, too!" werd gescandeerd, wat weer een citaat was uit een gedicht wat voor deze vrouwen was geschreven. Of dit uiteindelijk ook echt zo was werd later betwist, maar "Bread and Roses" werd uiteindelijk in liedvorm een symbool voor de strijd voor betere lonen en werkomstandigheden. De Ierse regisseur Ken Loach gaf bijvoorbeeld een film over een staking van Mexicaanse schoonmaaksters de titel Bread and Roses. Het tweede lied is "Which side are you on?", een lied wat in 1931 door Florence Reece is geschreven. Zij was de vrouw van de vakbondsleider Sam Reece die mijnwerkers in Kentucky mobiliseerde. In die tijd waren lang niet alle

werkgevers blij met de arbeidersbewegingen, en zo ook in dit geval; de eigenaren van de mijnen lieten de plaatselijke sheriffs het huis van de Reece's binnenvallen bij wijze van intimidatie, zodat Sam Reece zijn beweging stop zou zetten. Na deze actie schreef Florence de tekst voor "Which Side are you on?". De makkelijk te onthouden tekst zorgde ervoor dat dit lied al snel werd gebruikt in andere stakingen. Ook tegenwoordig wordt het lied nog gebruikt; de Bostonse punkband Dropkick Murphys hebben bijvoorbeeld een energieke versie opgenomen.

De tekst van Which Side Are You on?

Come all you good workers,
Good news to you I'll tell
Of how the good old union
Has come in here to dwell.

Refrein:

Which side are you on?
Which side are you on?
Which side are you on?
Which side are you on?

My dady was a miner,
And I'm a miner's son,
And I'll stick with the union
'Til every battle's won.
They say in Harlan County
There are no neutrals there.
You'll either be a union man
Or a thug for J. H. Blair.
Oh workers can you stand it?
Oh tell me how you can?
Will you be a lousy scab
Or will you be a man?
Don't scab for the bosses,
Don't listen to their lies.
Us poor folks haven't got a chance
Unless we organize.

Onder gezang van deze protestliederen werd de emancipatie van de arbeidersklasse in het begin van de 20ste eeuw langzamerhand een feit. Maar vanaf de jaren '30 begon een andere beweging langzaam op te komen, welke weer aanleiding gaf voor andere protestliederen.

Volgende aflevering: De Tweede Wereldoorlog.

Eric Schreurs

Agenda

De aankomende tijd staan er weer een aantal leuke activiteiten in de planning. Een kort overzicht staat hieronder!

Datum en tijd	Activiteit
Zaterdag 04-07-2009 13:00	Verkiezingsprogramma- middag PvdA Rotterdam+bbq Erasmiaans Gymnasium, Wytemaweg 25
Woensdag 08-07-2009 19:30	Thema Avond Willem Smalthof 95
Vrijdag 10-07-2009 17:00	Werkgroep Verkiezingsprogramma Willem Smalthof 95
Vrijdag 31-07-2009 18:30	Einde van de maand-etentje Verzamelen bij station Blaak

Komkommertijd

Helaas, helaas. Juli en augustus zijn fantastische maanden, maar ze liggen wel een beetje stil. Op televisie stoppen alle interessante programma's, en ook in de politiek heerst stilte. Komkommertijd. Wij als JS Rijnmond hopen hier zo min mogelijk aan mee te doen (we houden niet zo van komkommers, veel te

waterig), dus houd de website goed in de gaten!

- ✓ Geef je op voor alle activiteiten via jsrijnmond@js.nl
- ✓ Voor het laatste nieuws en de nieuwste agenda www.js.nl/rijnmond of www.jsrijnmond.nl
- ✓ Word lid van onze hyve www.jsrijnmond.hyves.nl
- ✓ Krijg je de mailinglist niet, geef dat dan door via jsrijnmond@js.nl
- ✓ Word lid van de nachtmetrohyves: www.nachtmetro.hyves.nl